

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài:
Chuyến Xe Cỏ Mộ Cuối Năm của **Phong Châu**. Hội chân thành
cảm tạ giả. Kính mời. **Trân trọng.**



Chuyến Xe Thổ Mộ Cuối Năm

Những người buôn bán rau trái hoa quả ở các chợ nhỏ từ ngã ba Bà Queo, chợ Ông Tạ, ngã tư Bảy Hiền, chợ Hoà Hưng không ai mà không biết tên của người đàn ông ngoài năm mươi tuổi này. Tên ông là Tám Ngựa, ngày ngày cùng với chiếc xe thổ mộ chở rau trái hoa quả miệt vườn để rải các bà các cô xuống các chợ nhỏ nằm dọc theo đại lộ Lê Văn Duyệt.

Ông Tám người Hóc Môn, ở miệt Vườn Trầu với nghề đánh xe thổ mộ cha truyền con nối. Cái tên Tám Ngựa, theo ông kể là có từ ngày ông làm chủ chiếc xe thổ mộ chở bà con trong thôn mang rau trái ra bán ở Sài Gòn. Không ai biết tên thật của ông là gì và hình như ông ta cũng không còn nhớ đến tên ghi trong giấy khai sinh của mình. Vì thế, lắm khi trong lúc nói chuyện, ông vẫn cứ tự xưng là “*Tám Ngựa này*”. Cha mẹ của ông cũng gọi ông bằng “*Thằng Tám Ngựa*” chứ không gọi bằng cái tên thiệt của ông. Ông Tám Ngựa tuổi đã quá ngũ tuần nhưng vẫn chưa lập gia đình. Nhiều người trong thôn, kể cả các cô gái, mấy bà xồn xồn chồng chết đôi lúc hỏi ông: *Sao giờ này anh Tám chưa lấy vợ?* thì ông chỉ cười và đáp: “*Chưa có duyên...*”. Trong số đó có vài cô vài bà nói bóng nói gió rằng muốn làm vợ của ông nhưng ông tảng lờ như không nghe. Riết rồi mấy cô mấy bà đổi giọng, trước mặt thì gọi ông “*anh Tám anh Tám...*” nhưng khi không có mặt ông thì gọi “*thằng chả... thằng chả...*”.

Trong thôn không phải chỉ một mình ông Tám làm chủ chiếc xe thổ mộ mà còn có đến năm bảy chiếc nữa của ông Năm De, thằng Hai Sến, ông Sáu Trừ, ông Bảy Cam... Họ cũng chở rau trái miệt vườn ra Sài Gòn nhưng đi hướng khác. Ông năm De chở hàng ra chợ Bà Chiểu, chợ Phú Nhuận. Thằng Hai Sến chở ra chợ Cầu Ông Lãnh, chợ Thái Bình. Sáu Trừ thì chở ra chợ Sài Gòn, Bảy Cam thì ra chợ chợ Đa Kao... Riêng ông thì chở ra mấy cái chợ nhỏ nằm dọc đường Lê Văn Duyệt.

Tháng Chạp thời tiết có chút thay đổi. Buổi sáng trời mát hơn mọi khi. Nhưng đối với ông Tám Ngựa thì quanh năm chỉ có một thứ thời tiết nên dù trời nắng gắt hay có mưa, ông chỉ mặc một bộ áo quần cũ kỹ, quần khaki màu vàng đã đổi sang màu nâu lá úa, áo sơ mi ngắn tay màu trắng cũng đã biến thành màu đất từ lâu. Ông chịu đựng được mọi thời tiết trong năm, từ những ngày nắng nóng mùa Hè cho đến những ngày mưa xụi xụi của mùa Đông. Những người trong thôn thỉnh thoảng cũng tròng

vào người chiếc áo ấm hoặc choàng một tấm ny lông khi trời đổ mưa, nhưng ông thì không. Trên đầu ông lúc nào cũng đội chiếc nón vành màu xám, dưới chân là đôi giép nhựa không còn lành lặn đã trải qua nhiều mùa mưa nắng.

Theo lời dặn của các thân chủ, hôm nay là Ba Mươi Tết, chuyển xe thổ mộ cuối cùng của năm Ất Ty, ông Tám vẫn đưa các bạn hàng ra chợ. Mới ba giờ sáng ông Tám dắt ngựa ra khỏi chuồng cho nó ăn nửa sô bắp, uống nước có pha đường trước khi đặt nó vào giữa hai gọng xe bằng gỗ, tra cương đóng khớp, đeo dây lục lạc có quấn vòng bông ni lông đủ màu quanh cổ...;trong khi đó, ba phụ nữ gánh đầy những giỏ rau, giỏ bông lần lượt đến để cho ông Tám Ngựa đưa lên xe. Đây là những thân chủ mà ông coi như người nhà đã gắn bó với ông nhiều năm qua. Như thường lệ, bà Sáu Thôi sáng nay sẽ bỏ hàng xuống khu chợ nhỏ ở ngã ba Bà Queo. Cô Năm Mân thì đến chợ ở ngã ba Ông Tạ. Còn cô Bé Xíu thì xuống tuốt dưới chợ Hoà Hưng. Sau khi thắt cương xong, ông Tám tự tay khiên các giỏ rau, giỏ hoa bỏ lên xe. Trước tiên ông đưa hai giỏ hoa cúc vàng của cô Bé Xíu lên trên mui có mái vòm cong rồi buộc chặt. Bốn giỏ rau còn lại ông đặt lên hai tấm gỗ ở hai bên ngay bên trên bánh xe rồi lấy dây dừa cột chặt vào thành xe. Công việc xong xuôi ông Tám trở vào nhà lấy gói thuốc rê trên bàn quấn một điếu châm lửa rít mấy hơi liên tục rồi rót một ly trà đen đậm nốc một hơi hết ly. Trở ra ông vói tay lấy chiếc roi da máng bên ngoài cửa trong khi ba người phụ nữ đã thót lên xe tự hồi nào rồi.

Bà Sáu Thôi lúc nào cũng leo lên xe trước để được ngồi gần ông Tám Ngựa. Chồng bà là thợ hồ đã chết trong một vụ tai nạn ở ngã ba Trung Lương ba năm trước. Bà ở nhà lo việc trong nhà và chăm sóc nửa công đất trồng rau, nhưng sau khi chồng mất thì bà theo mấy bà trong thôn gánh rau trái ra bán vòng vòng ở mấy cái chợ chòm hóm gần nhà; đồng thời, vẫn tiếp tục kêu các chủ vừa đến bán mả rau trái cho họ. Thời gian

sau bà bỏ mấy cái chợ chồm hổm mà xin theo xe thổ mộ của ông Tám Ngựa khi cô Ba Tân bỏ nghề chở rau đi bán để theo chồng về ở tận Tây Ninh. Bà Sáu Thôi có cảm tình với ông Tám Ngựa ai cũng biết. Cô Năm Mân và Bé Xíu lúc nào cũng nhường cho bà Sáu Thôi lên xe trước để bà ta có chỗ ngồi sát bên ông Tám Ngựa, hai cô thì ngồi ở phía sau trên chiếc chiếu lát đã rách te nhiều chỗ. Sau vài năm đi bán rau trái trên cùng một chuyến xe, cùng một quãng đường đi đường về, hai cô gái này từng nghe những lời tán tỉnh bóng gió từ cửa miệng của bà Sáu Thôi, nhưng họ chưa bao giờ nghe ông Tám Ngựa trả lời hoặc nói chuyện gì có liên quan đến việc bà này đề cập đến. Bà Sáu Thôi mở miệng là *“anh Tám anh Tám...”* giọng rất mùi. Nhưng sau một thời gian khá lâu không nghe *“anh Tám”* đá động gì đến *“chuyện nhân chuyện ngãi”* của bà nên nhiều lần bà nói với hai cô gái chung xe *“cái thằng cha Tám Ngựa cà chớn...thằng chả mê con nào rồi...thằng chả...thằng chả...”*. Bà Sáu Thôi không còn giữ ý giữ tứ gì nữa trong hai cô gái nhìn nhau che miệng cười khúc khích.

Cột chặt mấy giỏ rau, giỏ hoa đâu vào đấy, việc sau cùng là ông Tám thắp sáng hai chiếc đèn bão mắc toòng teeng ở phía trước thùng xe. Đúng bốn giờ ông nhảy phóc lên xe ngồi phía trước, nửa trong nửa ngoài thùng xe, giật mạnh dây cương đồng thời quất một roi nhẹ vào mông con ngựa. Chú ngựa nhướng thân chồm lên rồi bắt đầu chạy. Lũ chó trong thôn sủa rang khi thấy chiếc xe của ông Tám Ngựa chạy ngang qua nhiều lối nhỏ trước khi vào con hương lộ đất đỏ để chạy ra ngoài đường nhựa. Cả thôn Vườn Trâu vẫn còn chìm trong bóng tối.

Bà Sáu Thôi lấy ra từ chiếc giỏ lát nhỏ một gói xôi còn nóng, bà nghĩ: *“Lần này mà lão không chịu ăn gói xôi này nữa là coi như mình không còn gì với thằng chả nữa...”*.

Bà mạnh dạn nắm lấy bàn tay trái của ông Tám Ngựa và đặt gói xôi vào. Ngay lập tức ông Tám Ngựa đặt gói xôi xuống thùng xe sát chỗ ông ngồi. Hai tiếng “*ăn rồi*” khô khốc đập vào tai bà Sáu Thôi giống như một nhát búa búa vào đầu bà. Bà vội chụp gói xôi cho vào giỏ lát. Bà rơm rớm nước mắt. Cô Năm Mân và Bé Xíu ngồi ở phía sau xe lại nhìn nhau mà cười...

Chiếc xe thổ mộ chạy ra ra đến đường nhựa khi trời vừa rạng sáng. Những dãy nhà lợp bằng tôle, bằng ngói hiện ra hai bên đường. Người ta đã rời nhà để đi ra đường trong buổi sớm. Kẻ đi bộ, người đi xe đạp, người khác cưỡi xe gắn máy chạy ngược chạy xuôi cùng với những xe chở hàng, tiếng còi xe hòa lẫn tiếng động của thành phố là những âm thanh quen thuộc mỗi ngày ông Tám Ngựa đều nghe, khác với sự yên ắng nơi ông ở. Riết rồi ông cũng quen với những âm thanh của phố xá. Các quán hàng hai bên đường cũng lần lượt mở cửa.

Ngày nào những hình ảnh quen thuộc hai bên đường cũng đập vào mắt ông. Ông không bao giờ quên được những chữ màu to tướng viết trên các tấm bảng hiệu dọc hai bên đường như “Cà phê Diễm Xưa, Cháo Lòng Cô Mai, Viện Uốn Tóc Chú Xôi, Quán Cơm Bình Dân, Phở Tàu Thủy, Tiệm Sữa Khóa, Tiệm Sữa Giày...” và nhiều bảng hiệu với những cái tên rất ngộ nghĩnh khác nữa...

Xe vừa chạy qua khỏi tiệm đóng giày Hưng Thịnh, ông Tám Ngựa ghì cương cho ngựa chạy chậm lại và cuối cùng xe dừng, ông Tám Ngựa nhảy xuống xe, lấy hai giỏ rau của bà Sáu Thôi xuống. Bà Sáu Thôi cũng vội xuống xe, quơ tay cầm chiếc giỏ lát và rút chiếc đòn gánh ở gầm xe, xỏ vào hai đầu giỏ rau, khom người đặt vai vào đòn gánh rồi vội bước nhanh như chạy vào khu chợ ở góc hàng rau trái. Bà không quay lại nhìn ông Tám Ngựa như mọi lần. Phần ông Tám Ngựa, ông ta cũng nhận thấy

rõ sự bất bình hiện rõ nơi bộ mặt của bà Sáu Thôi. Ông lên xe để tiếp tục chạy và bỏ cô Năm Mân xuống chợ Ông Tạ và Bé Xíu xuống chợ Hòa Hưng.

Chờ cho Bé Xíu gánh hai giỏ bông cúc vàng vào khuất bên trong chợ, ông Tám Ngựa quất roi giật cương cho ngựa chạy đến ngã ba queo vào đường Tô Hiến Thành. Chừng ba trăm thước thì ông Tám Ngựa cho xe dừng bên bãi đất trống cạnh tiệm cà phê của cô Năm Thương. Bước vào quán ông ngồi ngay chiếc bàn thấp ở góc bên trái trước thềm như mọi khi. Ông móc gói thuốc rê trong túi ra vắn một điếu. Ông tìm chiếc hộp quẹt vỏ nhôm cũ xì ra để đốt thuốc cũng là lúc cô Năm Thương bưng ly cà phê đen ra đặt ngay lên bàn. Đây là thói quen của ông Tám Ngựa lần cô Năm Thương. Ông luôn ngồi ở chiếc ghế thấp đặt bên trái trước khoảng thềm nhỏ. Những khi ông ghé mà chiếc bàn ở vị trí đó đã có người ngồi thì cô Năm Thương biết ý, kéo một chiếc bàn nhỏ khác đem đặt cho ông ngồi một mình. Cô biết ông Tám Ngựa chỉ uống cà phê đen thôi, có lần cô nói để làm cho ông một ly cà phê đá hay một ly cà phê sữa thì ông lắc đầu bảo:

-Uống cà phê đen mới đúng điệu. Cà phê đá hay cà phê sữa không nghe mùi cà phê đâu cả...Cô Năm Thương nhìn ông mà cười:

-Anh Tám cũng sành điệu quá há...

Rồi cô lại thắc mắc hỏi tại sao ông chỉ thích ngồi ở vị trí đó thì ông vui vẻ trả lời:

-Tui ngồi đây để dòm chừng con Bé Xíu khi nó bán hết hàng, ra ngã ba đứng tìm tui để chở nó về. Nó đứng ở ngã ba thì tui thấy rõ...".

Cô Năm Thương cũng là người trước kia ở vùng Hóc Môn Bà Điểm, lập gia đình xong cô ra Sài Gòn. Chồng cô là lính địa phương quân đóng bên Gia Định bị việt cộng phục kích bắn chết ba năm trước. Những lúc

vắng khách rồi rảnh cô Năm Thương kéo ghế ra ngồi với ông Tám Ngựa để nhắc những chuyện hồi năm khi cô còn ở Hóc Môn Bà Điểm. Có lần cô hỏi:

-Sao tui chưa bao giờ nghe anh Tám nói đến chuyện vợ con gì ráo vậy?

Câu này hình như ông Tám cũng đã nghe nhiều lần từ miệng các cô các bà rồi. Như thông lệ, ông chỉ trả lời bằng ba tiếng cọc lốc là:

-Chưa có duyên

Các gánh hàng rau hàng hoa từ miệt vườn đem ra Sài Gòn bán nhiều lúc phải mất hai ba tiếng đồng hồ mới bán hết. Lý do là người bán càng lúc càng đông nhưng người mua cũng chỉ chừng ấy thôi, lại thêm nạn bán phá giá, dạo sau lại có thêm hàng rau trái từ các vùng ngoại ô khác đổ về. Nhưng dù sao thì những gánh hàng rau do ông Tám Ngựa chở đến bao giờ cũng được thanh toán trước mười hai giờ trưa là lúc ông Tám cho xe đón họ trở về.

Thấy Bé Xíu đang đứng ở ngã ba nhìn dáo dạt, ông Tám Ngựa vội móc tiền trả cho ly cà phê và trước khi rời đi ông không quên nói với cô Năm Thương:

-Năm mới qua chúc em làm ăn thêm phát tài nghen...ra Giêng gặp lại". Giọng nói của ông Tám Ngựa nghe cũng ngọt xớt khiến cô Năm Thương cũng cảm động, cô nói:

-Tui cũng chúc anh Tám sang năm mới có vợ để cho tui được uống rượu với nghen..."

Ông Tám quay đầu nhìn cô Năm Thương mà cười, rồi bước lên xe giật dây cương cho ngựa chạy đến ngay trước chỗ Bé Xíu đang đứng. Mọi khi hai chiếc giỏ khi trở về đều trống không nhưng hôm nay hai giỏ có nhiều

mặt hàng mà Bé Xíu đã mua cho ngày tết như thịt heo, thịt gà, bốn năm đòn bánh tét, các món đồ khô, nhang đèn, cả mấy bộ quần áo...và cuốn lịch Tam Tông Miếu. Cột hai chiếc giỏ lên xe xong ông Tám cho xe chạy về phía ngã ba Ông Tạ để đón cô Năm Mân cùng với hai giỏ cũng đựng nhiều mặt hàng tết như mọi năm. Xe chạy được một quãng thì cô năm Mân từ phía sau nói:

-Bữa nay là bữa đi hàng cuối cùng của tui tui. Tui và Bé Xíu tặng anh Tám hai đòn bánh tét để ăn tết. Ra giêng, sau rằm tui tui mới đưa hàng ra Sài Gòn...anh Tám nhớ ghen...”.

Hai đòn bánh tết được bỏ trong một chiếc túi ny lông và đưa tận tay cho ông Tám Ngựa. Chú ngựa màu đỏ tía cắm đầu chạy về phía trước, tiếng gõ khô khốc trên mặt đường xen lẫn những tiếng động, tiếng nói ồn ào và cảnh sinh hoạt nhộn nhịp của một buổi trưa ba mươi tết cũng khiến cho ông Tám Ngựa cảm thấy vui lây.

Xe chạy gần đến ngã ba Bà Quẹo, ông Tám Ngựa mở to mắt nhìn về phía trước, nơi ngã ba xem thử có bà Sáu Thôi đứng chờ như mọi ngày hay không. Ông không thấy bà đâu cả. Ông quay ra phía sau nói với cô Năm Mân và Bé Xíu:

-Bộ hôm nay buôn bán ế ẩm hay sao mà giờ này chưa thấy bà ra vậy cà...

Cô Năm Mân cười nói:

-Chắc là chị Sáu đang chờ anh Tám vào đón mới chịu về đó...anh vô trông đi...

Ông Tám Ngựa không nói thêm lời nào trong khi mắt vẫn chăm chăm nhìn những người đang đi qua đi lại ở ngã ba rồi nhìn qua bên kia đường cũng không thấy bà Sáu Thôi đâu cả. Xe đậu lại ở ngã ba để chờ.

Năm phút rồi mười phút trôi qua. Ba mươi phút cũng trôi qua. Cô Năm Mân nóng ruột thúc giục:

-Anh Tám vô trông coi chị Sáu có chuyện gì hay không rồi đưa chị tui ra xe.

Cô vừa nói vừa cười như muốn trêu chọc ông Tám. Bé Xíu cũng phụ theo:

-Chắc là chị Sáu chờ anh Tám vô đón chị về...chỉ giận anh hồi sáng đó...

Chần chờ một lát, ông Tám Ngựa nói:

-Hai cô coi xe để tui vô trông coi sao

Xuống xe bước tới ngã ba rẽ vào chợ, ông bước vội đến chỗ các bạn hàng bán rau trái nhìn khắp lượt không thấy bà Sáu Thôi đâu cả. Ông đi một vòng trong chợ qua các khu bán thịt cá, hàng vải áo quần, hàng tạp hóa...cũng không thấy bóng dáng bà Sáu Thôi. Trong bụng ông cũng hơi lo lo, không biết có chuyện gì đã xảy ra. Ông lại đi ra mé ngoài bốn phía chợ nhìn quanh nhìn quất cũng đều vô vọng. Ông định trở ra coi xe và nhờ cô Năm Mân và Bé Xíu vào tìm. Vừa bước xuống mặt đường nhựa ông bỗng nghe có tiếng trống thùng thùng, tiếng tiếng xập xả phèng phèng vang lên từ một bãi đất trống cách chợ chừng vài trăm thước. Ông biết đó là gánh hát Sơn Đông mới đến, đang bày trò biểu diễn các màn ảo thuật để bán thuốc, có đông bọn con nít và cả người lớn đứng quanh để xem. Ông bước tới đứng sau lưng đám đông nhìn vào và kìa – bà Sáu Thôi đang há hốc miệng cười khi thấy một anh hề bước ra cùng với một chú khỉ ngồi trên chiếc xe đạp nhỏ chạy vòng vòng.

Ông Tám Ngựa bèn rẽ đám đông bước tới đối diện với bà Sáu Thôi, ông đứng chống nạnh hỏi:

-Cô có về hay là đứng coi khi đi xe đạp?

Bà Sáu Thôi chưng hửng trước câu hỏi của ông Tám. Nhìn ông Tám, bất chợt thốt lên:

-Nếu anh cho tui về thì tui về với anh....

Bà bỏ lửng câu nói sau mấy tiếng ăm ừ trong miệng. Ông Tám không cần suy nghĩ cũng lên tiếng:

-Cho chớ sao không cho....

Bà Sáu Thôi có linh tính “*cá đã cắn câu*” rồi bà đưa tay nắm lấy cánh tay ông Tám Ngựa chỉ ra phía sau, nói

-Cho thì anh tới gánh hai cái giỏ ra xe, tui có mua nhiều đồ ăn, chiều nay cúng tất niên tui mời anh qua nhà ăn tết với tui, nhà không có ai...”.

Ông Tám hành động như một cái máy, ông đến ghé vai gánh hai giỏ đầy thức ăn và nhiều món hàng lặt vặt khác nhắm hướng chiếc xe thổ mộ đi tới. Cô Năm Mân và Bé Xíu thấy cảnh hai người – ông Tám Ngựa và bà Sáu Thôi, ông gánh hai chiếc giỏ, bà thì nắm chặt lấy tay ông. Cô Năm Mân và bé Xiu đồng loạt nhảy ra khỏi xe cười toe toét. Chờ cho cả hai đến gần Bé Xíu bèn nói:

-Bữa nay chú Tám để tui đánh xe về nghe, tui biết đánh xe ngựa nghe chú Tám. Tui tui mừng hôm nay chú Tám ‘đã có duyên’.

Chiều ba mươi tết có một chiếc xe thổ mộ chở hàng tết về thôn Vườn Trầu và cũng chở luôn hạnh phúc của một người đàn ông mới tìm được duyên...

Phong Châu